

РЕШЕНИЕ

№ 4497

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Галин Несторов

Красимира Желева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **1914** по описа за **2013** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Директора на АГЕНЦИЯ ЗА ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ срещу РЕШЕНИЕ от 25.09.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 102 състав по н.ах. дело № 19895/2011г.

В касационната жалба са развити подробни съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Според касатора в административно-наказателното производство е неприложим института на давността. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 25.09.2012г. на СРС, НО, 102 състав по н.ах.дело № 19895/2011г. и спорът решен по същество, като се потвърди НП № 11011933/2010 от 29.08.2011г.

Ответникът – П. И. В. не се явява и не изразява становище по основателността на подадената жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неправилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 25.09.2012г. по нахд № 19895/2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 102 състав е ОТМЕНЕНО наказателно постановление /НП/ № 11011933/2010 от 29.08.2011г., издадено от Директора на АДФИ, с което на П. И. В. на основание чл.36 и чл.37 ал.2 от Наредба за възлагане на специални обществени поръчки /обн.ДВ.бр.80/2004г., изм. ДВ.бр.7/2007/ във вр.чл.32 ал.1 ЗАНН е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лева за нарушение на чл.13 ал.2 НВСОП и е прекратено административно-наказателното производство.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление и приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на актосъставителя В. П. Д. и на свидетеля при установяване на нарушението М. С. Д. . Въз основа на тях е обосновал правния извод, че наказателното преследване е погасено по давност.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК. Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 102 състав. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 102-ри състав е валидно и допустимо. И по същество първоинстанционният акт е постановен при правилно прилагане на материалния закон, във връзка с което се излага следното:

Настоящият съдебен състав, при анализ на доказателствата по делото също приема, че следва да се прекрати административно-наказателното производство, образувано срещу П. И. В., поради изтичане на абсолютната предвидена в закона давност за наказателно преследване с оглед приложение на нормата на чл. 11 от ЗАНН, която препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи административно-наказателната отговорност.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34 ал. 1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК в редакцията към датата на извършване на нарушението, преди изм. в

ДВ.бр.26/2010г. наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била две години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление. Изключение от посочения принцип на административно-наказателното производство представляват единствено изрично визираните в чл.34, ал.2 от ЗАНН случаи. Конкретният случай не е сред тези тежки административни нарушения, предвидени в чл.34, ал.2 от ЗАНН, поради което административно-наказателното производство следва да бъде прекратено. Съгласно нормата на чл.24 ал.1 т.3 НПК образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Към момента на приключване на съдебното следствие пред първостепенния съд-01.06.2012г. абсолютната давност е била изтекла и към настоящия момент и при решаване на делото по същество от въззивната и касационната инстанция определения давностен срок е налице. Според касатора нарушението е извършено на 06.10.2008г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 06.10.2011г. За изтичане на давността съдът е длъжен да следи служебно, правната последица от което е прекратяване на административно-наказателното производство спрямо ответника и отмяната на наказателното постановление на това правно основание. Разпоредбата на чл.80 ал.1 т.5 НК е материалноправна и за нея са приложими правилата на чл.3 ал.1 и ал.2 ЗАНН- за всяко нарушение се прилага законът, който е бил в сила към момента на неговото извършване, а ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С изменението на разпоредбата на чл.81 ал.3 във вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК /ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г./ се удължава срока от 2 на 3 години, а оттук и срока за абсолютната давност от 3 години на 4 години и 6 месеца. В този аспект изменението на разпоредбата на чл.80 ал.1 т.5 от НК е неблагоприятно за П. И. В. и не може да се прилага за нарушения, извършени до 10.04.2010г.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция обосновава окончателен правен

извод, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 25.09.2012г. на СРС, НО, 102 състав е ПРАВИЛНО на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр.чл.218 ал.2 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 25.09.2012г. по нахд № 19895/2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 102 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

